

Zato opustí človek svojho otca i svoju mat' a pripojí sa ku svojej žene, a tí dvaja budú v jedno telo.

Toto tajomstvo je veľké, ale ja hovorím vzťahom na Krista a vzťahom na cirkev.

Efezským 5:31-32

Kedykoľvek sa udeje sobáš, prebehne svadba, v kresťanských cirkvách je to vždy príležitosť pozrieť sa do Božieho slova, zastaviť sa, rozmýšľať a pýtať sa, čo Písmo učí o manželstve, aký má manželstvo význam, na čo manželstvo poukazuje a na čo ho Boh ustanovil.

Manželstvo sa na scéne histórie ľudstva objavilo vyložene skoro. Dokonca sa dá povedať, že prichádza už v prvej kapitole knihy Genezis, lebo už tam je napísané, že Boh stvoril človeka ako muža a ženu. V druhej kapitole je potom rozpracované, ako bol stvorený prvý človek Adam a tesne na to aj prvá žena Eva. Tiež už tam vidíme, ako ich Pán Boh spojil do manželstva.

Začneme známym veršom: „*Preto opustí muž svojho otca i svoju mať a bude Inúť ku svojej žene a budú jedno telo*.” (Genezis 2:24). V biblickom texte vždy, keď mu chceme dobre rozumieť, chceme si všímať každý detail, každú súvislosť, všímame si ako jedna veta nadviaže na druhú. V tejto vete je veľmi dôležitý začiatok. Veta začína spojkou *preto*, ktorá je veľmi dôležitá pre pochopenie toho, čo Mojžiš ako Boží prorok komunikuje. Na toto „*preto*“ detailne zaostríme o odsek nižšie. Ešte predtým chceme najprv uchopiť nosnú výpoveď tohto verša. Mojžiš ako Boží muž oznamuje, čo sa bude od tohto momentu diať v histórii ľudstva. Ako pôjde storočie za storočím, niečo sa bude neustále dookola opakovať – konkrétne muž opustí svojho otca a svoju matku a príľnie, prilipne či pripojí sa k svojej žene najtesnejším možným spôsobom, akým len dvaja ľudia môžu spojiť svoju cestu. Prilíne k svojej žene takým spôsobom, ktorý nesmie byť nijako rozlúčený, prerušený, nijako zmenený, kým len budú spolu žiť. Tento manželský vzťah zvíťazí nad všetkým vzťahmi s príbuzenstvom, priateľmi, kamarátmi, kolegami, jednoducho prevýši všetky iné formy medziľudských vzťahov. V pomere k manželstvu musia všetky iné vzťahy zaujať iné miesto ako prvé, pretože manželstvo je zo všetkých medziľudských vzťahov vzťah najdôležitejší.

Písmo hneď na začiatku teda oznamuje: toto bude patriť do ľudskej histórie, toto sa bude diať dookola a dnes už vieme, že to tak je až do našej prítomnosti. Môžeme sa pýtať, ako je to vymyslené, ako je to zariadené, ako to v Božej múdrosti vzniklo, že či v prípade Jozefa a Lenky teraz, či Janka s Ankou v apríli, či nás mnohých, ktorí už sme v manželstve, dávnejšie – akože sa to stalo v našom živote, ako je to len možné, že také niečo existuje. Odpoveď znie –je to Boží stvoriteľský program. Presne na túto odpoveď totiž poukazuje spojka „*preto*“ na začiatku vety. „*Preto*“ na začiatku verša prepája verš 24 naspäť s veršom 23. Súvislosť je taká, že pre dôvod uvedený vo verši 23 sa to, čo je napísané vo verši 24, bude diať v celej histórii ľudstva. Verš 23 znie: „*Vtedy povedal Adam: Toto už teraz je kosť z mojich kostí a telo z môjho tela; táto sa bude volať muženou, lebo táto je vzatá z muža.*” Vo veršoch 21-22 vidíme, ako to bolo so stvorením muža a ženy, ako to bolo pri stvorení prvého ľudského páru a ustanovení prvého manželstva – manželstva Adama a Evy.

Z biblickej histórie vieme, že najprv bol na svete istý čas Adam sám ako muž. Bol stvorený na

začiatku šiesteho stvoriteľského dňa niekedy ráno. Je oboznámený so svojim Stvoriteľom, začína sa oboznamovať so stvoreným svetom, privedené sú pred neho všetky suchozemské zvieratá, ktoré pomenuje, a tým sa učí konať, čo Boh od neho chce - nadviaže na Božiu stvoriteľskú prácu: Boh pomenovával počas stvoriteľských dní stvorené veci a Adam pomenováva zvieratá. Boh pracoval, tvoril, Adam tiež bude pracovať. Boh je v nejakom vzťahu so svojim Synom a so Svätým Duchom a aj človek má vojsť do nejakého vzťahu. Čítame, že niekedy neskôr, ku koncu dňa, keď Adam pomenoval všetky zvieratá, bola stvorená Eva, jeho manželka. Bola ale stvorená zvlášť. Text Písma nám tu nepredkladá nejakú symbolickú či obraznú reč. Všetko v texte hovorí, že toto je reálna skutočnosť. Udal sa moment, keď si Adam uvedomil svoju potrebu, a to, že je sám, že nemá nikoho seba rovného (verš 20). Písmo v Genezis 2:18 hovorí, že nie je dobré byť človeku samotnému, preto mu Boh učinil pomoc, ktorá je jemu rovná. Adam, prvý človek, potrebuje rovnocennú pomoc, niekoho, kto bude taký ako on a predsa troška iný. Bude to niekto práve taký ako muž-človek, ale zároveň iný. Výsledkom je, že človek na tejto Zemi existuje tak podvojne – ako človek-muž a človek-žena. Obidvaja v biblickej správe sú rovnako ľudia, obidvaja sú na 100% ľudia, obidvaja sú si rovnocenní ako ľudia a predsa Písmo trvá na všetkých rozdieloch a detailoch, čo sa týka spôsobu ich vzniku, lebo bez nich sa nedá pochopiť zvyšok celého Božieho konania a ani rozličnosť poslania a úloh muža a ženy.

Keď Adam prvýkrát zbadá svoju manželku, vtedy povie: „...*toto už teraz je kosť z mojich kostí a telo z môjho tela; táto sa bude volať muženou, lebo táto je vzatá z muža.*” (verš 23). Toto nemohol povedať o zvieratách, ktoré pomenoval.

V hebrejčine, v pôvodnom texte, slovo pre označenie ženy vzniká pridaním slovotvornej koncovky k slovu muž. Muž je „iš” a žena je „iša”. Čiže je to analogické tomu, ako v slovenčine máme obdobnú koncovku ka: poštár-poštárka, lekár-lekárka. Keď som navštevoval kurz hebrejčiny, lektorke, ktorá kurz viedla, sa nedalo pri tomto nezastaviť. Sama bola zasiahnutá tým, čo sa oznamuje týmto textom. Vtedy poznamenala, že to je analogické k tomu, ako keby sme v slovenčine povedali: „muž” a „muža”. Jednoducho pridala písmeno „a” na koniec slova muž, lebo tým sa poukazuje na niečo veľmi hlboké a presné. Profesor Roháček nám tento dôležitý detail pôvodného textu sprostredkováva tak, že vo verši 23 slovo išá prekladá ako mužena.

Uvedomme si, že slovo „preto“ v 24. verši hovorí: Preto, že žena je vzatá z muža, je z neho odvodená, je to „mužena“ alebo „muža“, preto sa s ňou muž bude chcieť dať dokopy a vstúpiť do manželstva. Alebo a berte to, prosím, v dobrom duchu, je to ženský muž, je to zvláštna odvodenina z muža. Je to rovnako človek, ale je iný. Keďže človek na tejto Zemi existuje podvojmo, v dvoch formách, v dvoch spôsoboch, a pretože tá druhá forma je odvodená z tej prvej, (tak) preto muž opustí svojho otca a svoju mať a vojde do manželstva so ženou. Pôvodne mužský človek bol rozdelený na dve formy, mužskú a ženskú a ostane v nich niečo, čo ich bude inštinktívne tiahnuť k sebe, akoby sa chceli spojiť naspäť len do jednej existencie. To „preto“ na začiatku verša 24 je naozaj dôležité. Poukazuje na kľúčovú skutočnosť, ktorá, keď nám unikne, tak nepochopíme históriu toho, odkiaľ sa manželstvo berie, ako sa objavilo. Manželstvo je prítomné už od dní stvorenia a povstalo presne takýmto spôsobom.

Pýtame sa, prečo to ľudia robia? Prečo Jozef s Lenkou v piatok uzavreli sobáš? Prečo urobili slávnostné vyhlásenie? Prečo sa podpísali do sobášneho protokolu? Prečo tam boli prítomní svedkovia? Prečo tá forma, slávnosť a vážnosť tej chvíle? Prečo od piatka zmenila Lenka priezvisko? Prečo toto existuje na Zemi už tisíce rokov? Lebo v mužovi a žene je akýsi spontánny program, nejaký nepreemožiteľný inštinkt, niečo, čo je vložené do muža a ženy ako normálny spôsob života pre väčšinu z nás. Tým vôbec nehovorím, že každý nutne v histórii uzavrie manželstvo, lebo keď príde hriech, veci na tejto Zemi sa začnú diať inak oproti pôvodnému Božiemu plánu, pretože ľudia sa vzbúria, príde smrť, príde utrpenie, príde hriech, dochádza k zrade medzi mužom a ženou. Napriek tomu tento program je tak pevný, tak hlboký, tak kľúčový, že pre túto chvíľu väčšinovo trvá a je dodnes charakteristický všade po svete pre všetky civilizácie, pre všetky krajiny, pre všetky kultúry. Nedokázala ho zmeniť ani francúzska revolúcia a ani komunistické režimy – nechali ho jednoducho tak.

Manželstvo je niečo, čo je v ľuďoch, v ich vnútri ako keby naprogramované. V kultúrach, ktoré nezvykli mať nejaký veľký zákonník, právny kódex a veľmi presne rozpísané zákony, manželstvá sa uzatvárali jednoducho zvykovo. Zišli sa dve rodiny a pred svedkami sa vyhlásilo: táto žena už patrí k tomuto mužovi – a manželstvo i tu bolo inštinktívne prítomné ako aj v iných kultúrach bez ohľadu na to, aký postup bol zaužívaný pri jeho uzatváraní. Manželstvo nie je

niečo, čo si vymysleli ľudia alebo čo ľudia zbytočne pridali ku vzťahu muža a ženy. Naopak, vzťah muža a ženy je od začiatku zmysluplný len v manželstve a len v celoživotnom pute.

Písmo manželstvo označuje za zmluvu

Vážnosť a veľkosť manželstva vidíme už pri okolnostiach jeho vzniku. Vidíme ho ďalej na tom, že ho Písmo označuje ako zmluvu. V prvom rade je to zmluva, ktorá je vedome a dobrovoľne uzavretá medzi jedným mužom a jednou ženou, ktorou si oni sľubujú vernosť, stálosť a oddanosť, v dobrom i v zlom, v zdraví i v chorobe, za akýchkoľvek okolností života. Zaväzujú sa k úplnej výlučnosti lásky a citov. Preto pre Jozefa, keďže už je teraz v manželstve, už neprichádza do úvahy myšlienka, že existuje nejaká iná žena, ktorá by mohla byť pre neho akokoľvek zaujímavá, ktorá by mohla byť hodná čo i len na sekundu jeho citov. Už viac takej na tejto planéte nemôže byť, viac takej pre neho niet. Božia norma je jedna jediná žena pre jedného muža. Rovnako tak aj pre Lenku. Pre ňu slovo muž už splynulo s menom Jozef. Jej muž je Jozef. Pre ňu je vzťah k mužovi vyriešený. Všetko, čím je pre ňu a má byť pre ňu ako pre ženu muž, má v Jozefovi. Všetko, čo potrebuje a po čom túži a čo má s mužom zažiť a prežívať, má v Jozefovi. Zároveň všetko, čo ona ako žena môže dať mužovi, dá Jozefovi. V tomto ich vzťahu už niet nijakým spôsobom ani jeden milimetrík, kam by sa pre Lenku mohol vojsť iný muž ako Jozef a pre Jozefa iná žena ako Lenka. Aj my, ktorí sme už akokoľvek dlho v manželstve, musíme si toto stále držať na mysli a pri každej príležitosti, akou je aj táto svadba, toto si pripomenúť: ak som v manželstve a som manžel, potom som muž jednej ženy; a ak som žena v manželstve, potom patrí len jednému mužovi.

Je nepredstaviteľné, že by sa dalo inak nahradiť to, čo manželstvo dokáže, čo dokážu dvaja ľudia – muž a žena – v tejto manželskej zmluve urobiť: pracovať, užívať sa, vychovávať deti, starať

sa o domácnosť, keď sú veriaci, byť svetlom v tomto svete, žiť podľa Pána Ježiša, podoprieť jeden druhého, keď je jeden chorý, ten druhý všetko potiahne a naopak. Dokázať prekonať nesmierne skúšky a ťažkosti a protivenstvá v živote, vždy mať to odhodlanie: to musíme prekonať, to musíme zvládnuť, žiadna iná alternatíva pre nás neexistuje. Tvrdím, že manželstvo sa nedá ničím iným nahradiť. Môžeme ho volať inštitúcia, môžeme ho volať ustanovenie, môžeme ho volať Boží poriadok pre muža a pre ženu – nikdy ho ale nijako nesmieme meniť ani z neho uberať. To, čo dokážu muž a žena ako manželia, ako jeden celok, ako jedna rodina, vydržať a prekonať, je často nad ľudskú predstavu.

Jeden nemecký protestantský duchovný, volal sa Dietrich Bonhoeffer (jeho život skončil počas Druhej svetovej vojny v nacistickom väzení, kde ho nakoniec popravili), napísal z väzenia list svojej neteri Renáte pri príležitosti jej svadby. Z jeho listu vyberiem jednu myšlienku: „Nebude to vaša láska, ktorá uchová vaše manželstvo, ale odteraz to bude vaše manželstvo, ktoré uchová vašu lásku pri živote.“

Túto myšlienku, Jozef a Lenka, vám chcem nechať, aby ste sa k nej veľakrát vracali, aby ste si aj cez ňu pripomínali biblický rámec manželstva: Manželstvo je to jediné, čo Boh dal, kde láska medzi mužom a ženou prežije. Aj my všetci ostatní, ktorí sme už v manželstve, musíme mať túto myseľ, tento biblický rámec. Preto je, podľa Písma, vždy veľmi veľkým hriechom a veľmi vážnym previnením obísť manželstvo, žiť vzťah muža a ženy bez manželstva. Žiť sexuálne a nebyť zosobášení je v biblickom zjavení vážna vec. Žiť spolu v intimite, vo vzájomných emóciách, o všetko sa spolu starať, niesť starosti a nevstúpiť do manželstva, to je pred Bohom vážne prestúpenie. A čo nás učí ľudská skúsenosť? Že to tak nakoniec ani nefunguje, že to tak nejde, že hriech v ľudskom srdci zvíťazí a zničí to, čo mohlo začať ešte ako pekné a krásne. Keď obídeme Boží poriadok, potom v nás nakoniec vyhráva to zlé a sebecké a skazené, lebo láska medzi mužom a ženou nikdy nebola Bohom plánovaná inak ako pre manželstvo, ktoré ju má držať a podopierať a usmerňovať a navigovať. Verš Genezis 2:24 *„Preto opustí muž svojho otca a svoju matku a bude ľnúť ku svojej žene, a budú jedno telo.“*

” teda odкрýva mimoriadne veľkú vec. A akoby to nestačilo, Biblia naň neskôr viackrát odvoláva a týmto sa len ďalej zosilňuje skutočnosť, že manželstvo je úplne špeciálny vzťah, ktorého pôvod nie je v človeku, ale v Bohu. Pozrieme si teraz niektoré z tých odkazov na Genezis 2:24 v iných knihách Písma.

V knihe Malachiáš vidíme to, čo by sa dalo nazvať narážka či ozvena Genezis 2:24 – „*a či neučinil obidvoch jedno? A je aj ostatok ducha jeho. A čo ten jeden? Hľadá semeno Božie. A tak sa budete chrániť vo svojom duchu a proti žene svojej mladosti nech sa niktorý nedopustí nevery.*”

(Malachiáš 2:15). V Písmach sa takto stále dookola pripomína nemenný Boží poriadok: „*a či neučinil obidvoch jedno?*

”. To znamená jeden muž a jedna žena a len v manželstve. To tiež znamená žiadna nevera voči svojej žene, voči svojmu mužovi, ani len v myšlienkach, nie to ešte telom, skutkom.

V izraelskom národe nastalo v čase, kedy žil prorok Malachiáš obdobie duchovnej biedy, medzi Židmi bolo veľa manželskej nevery a rozvodov – zdá sa, že to nadobudlo hrozivé rozmery. Prorok Malachiáš, ako Boží hlas, volá: Nemôžete sa rozvádzať, nemôžete sa dopúšťať nevernosti, pretože je pevne od Boha dané to, že dvaja sú jedno telo a patria jeden druhému. Toto, len tento poriadok, teraz čerstvo platí pre Jozefa a pre Lenku. Platí ale aj pre nás ostatných, ktorí sme v manželstve už dlhšie a rovnako platí pre ľudí, ktorí kedykoľvek do manželstva vstúpia.

Ďalej Genezis 2:24 cituje v evanjeliách v úplnosti sám Boží Syn. V Evanjeliu podľa Matúša tento verš odznie ako odpoveď na to, čo človek pácha a čím človek hreší proti Bohu, keď sa rozvádza: „*A pristúpili k nemu farizeovia pokúšajúc ho a hovorili: Či smie človek prepustiť svoju manželku pre akúkoľvek príčinu?*” (Matúš 19:3). Ako im odpovie Pán Ježiš?

Odpovie im odkazom na záznam o stvorení muža a ženy: „

A on odpovedal a riekol im: Či ste nečítali, že ten, ktorý ich učinil, od počiatku učinil ich muža a ženu

”. Tým im hovorí: Vy ste Židia, ste z izraelského národa a vy neovládajte šlabikár o manželstve? Či nečítate v Mojžišových knihách, že ich od počiatku učinil ako muža a ženu – prečo vôbec myšlienka, že či môžem prepustiť ženu pre akúkoľvek príčinu? Pokračuje v odpovedi veršom 5:

”
a povedal: Preto opustí človek otca i mat' a bude sa pridržať svojej ženy, a tí dvaja budú jedno telo?

” Genezis 2:24 je skutočne strategický verš. Veď len pozrime, odvoláva sa naň Malachiáš a teraz sme ho počuli z úst Pána Ježiša, ktorý vo svojej odpovedi pokračuje veršom 6: „*Takže nie sú viacej dvojce, ale jedno telo. A teda toho, čo Boh spojil, človek nech nerozlučuje!*”

Posledný odkaz na verš Genezis 2:24, pri ktorom sa dnes zastavíme, je v liste Efezským. Je to apoštol Pavol, ktorý v dlhej stati o rodine, o manželstve, o Božom poriadku pre rodinu, pre muža a pre ženu odcituje tento verš: „*Zato opustí človek svojho otca i svoju mat’ a pripojí sa ku svojej žene, a tí dvaja budú v jedno telo.*” (Efezským 5:31). Pavol bez zaváhania uplatní tento verš rovnako ako na Židov, tak i na pohanov – vidíme, že tento manželský program je od stvorenia vložený hlboko do ženy a do muža bez ohľadu na to, v ktorom čase a na ktorom mieste žijú.

Efezským 5:31 cituje verš Genezis 2:24. Vo verši 32, ktorý nasleduje hneď potom, však Pavol pridáva niečo prevapivé, keď píše: „*toto tajomstvo je veľké, ale hovorím vzťahom na Krista a vzťahom na cirkev*”. Na mieste je otázka – aké tajomstvo má Pavol na mysli? Jozef s Lenkou majú program na celý zvyšok svojho života: objavovať tajomstvo manželstva a stále hľadať nitku spojitostí a súvislostí, ako ich manželský vzťah poukazuje na niečo hlbšie a večné.

Akým tajomstvom je manželstvo podľa Biblie?

Tajomstvo v Biblii je niečo, čo odкрýva Boh, keď príde na to čas. Pavol píše, že tajomstvo manželstva je veľké. Spočíva v tom, že inštitúcia manželstva slúži väčšiemu cieľu a to vysvetliť ľuďom vzťah Krista a spaseného človeka – a to je to tajomstvo, ktoré Boh od začiatku do manželstva zabudoval, aby bolo odkryté, keď raz na to dozreje čas: „*ale ja hovorím vzťahom na Krista a vzťahom na cirkev*” (Efezským 5:32).

Manželstvo je tak nejako nastavené, že keď človek vníma, že Boh je živý, veľký, mocný, že usporiadal veci vo vesmíre, že má často hlbšie plány s tým, čo vytvoril ako napr. s rodinou, so synovstvom, s tým, že sú tu rodičia a deti, potom nám manželstvo ako niečo, čo trvá do smrti pomáha pochopiť niečo, čo je ešte väčšie a čo trvá až za hrob. Muž opúšťa to, čo mu bolo pred tým drahé, aby si získal manželku, hoci po pokrvnej stránke mu bola cudzia. Žena odpovie na mužovu lásku a rovnako opustí všetko, čo jej dovtedy bolo drahé, a svoju novú identitu nájde v mužovi, ktorého láske dôveruje do takej miery, že sa ním nechá viesť cestou života. Manželstvo by nás malo udiviť a ten údiv nad manželstvom je prítomný aj v Písme, lebo ono je istou záhadou, ktorá akoby volá po vysvetlení. Napr. autor Príslovia 30:18-19 hovorí: „Tieto tri veci sú nevystihnuteľné pre mňa a štyri, ktorých neznám: cesty orla v povetrí, cesty hada na skale, cesty lode prostred mora a cesty muža pri panne”. Štvrtá vec je cesta muža k panne. Autor tohto príslovia má štyri témy, ktoré ho zamestnávajú celý život: ako lietajú vtáky, ako dokážu hady prežiť v nehostinných podmienkach na skalách; ako to, že lode zvládnu dlhé cesty na neraz rozbúrenom mori a posledná záhada, to je cesta muža pri panne. Ako to, že sa muž dá dokopy so ženou? Ako to, že sa nájdú, ako to, že to chcú, nech to stojí, čo to stojí? Ako to, že to je v nich, že to funguje, že to vôbec existuje tu na tejto Zemi? Ako to, že sa nezľaknú a pôjdu do toho, hoci to je jednosmerná cesta a záväzok na celý život? Biblický autor hovorí, že sú to nevystihnuteľné veci. Keď si otvoríme Písma, vidíme, že manželstvo slúži väčšiemu cieľu, a má nás nútiť sa pýtať: Čo je za tým? A za tým je to biblické odhalenie, to biblické odkrytie, že manželstvo učí, vysvetľuje, ako je to so spaseným hriešnikom.

Ako slúži manželstvo väčšiemu cieľu, ktorým je vzťah Krista a všetkých spasených?

Ako muž opúšťa svoju rodinu, tak Pán Ježiš, Boží Syn, opustil svoju rodinu, svojho nebeského Otca. Prišiel na túto Zem s jedným cieľom: aby si získal nevestu, aby si získal zástup ľudí. On je ten veľký protipól zemskeho manželstva, a to tým, že zomrie na kríži a položí svoj život, aby každý, kto v neho uverí, mohol potom Pánovi Ježišovi patriť navždy spôsobom podobným, ako žena patrí mužovi a má potom toho, kto sa o ňu stará a kto ju miluje, kto ju vedie životom, kto ťahá to všetko dianie v jej živote. Presne takto Písmo prirovnáva vzťah Krista a všetkých spasených a dokonca tých všetkých veriacich Písmo volá kolektívne nevesta. Spolu všetci spasení ľudia sú kolektívne Kristova nevesta a čakajú na svadbu. Jozef s Lenkou ako muž a žena majú svadbu, sobáš, už za sebou, ale keď sa na nich pozrieme ako na veriacich v Krista, tak všetci spolu čakáme na to, že Pán Ježiš príde z neba a on bude ten, s ktorým vojdeme do večného vzťahu, zavŕšeného, intímneho, tvárou v tvár tak, ako je to tu na Zemi v manželstve.

Ako je to teraz vo vzťahu kresťana a Krista? Ilustroval by som to nasledovným spôsobom. Na svadobnej hostine sme videli fotografie, ako veľa naši novomanželia pocestovali po svete. Tak si teraz predstavme Jozefa v Amerike a Lenku v Anglicku. Medzi nimi je láska, je túžba, ale ich delia tisíce kilometrov a nemôžu sa vidieť, nemôžu spolu byť, nemôžu spolu raňajkovať a spolu tráviť čas, intimita nie je možná, ale vedia o sebe a vedia, že sú skutoční, a vedia, že si patria. A to je obraz, to je analógia k tomu, než prideme k sobášu s Kristom. Preto život veriaceho v Krista je život viery, život istoty, že toto je naozaj pravda o Božom Synovi a o spasení a veriaci teraz čaká na plnú skúsenosť, čaká na udalosť stretnutia so svojim Záchrancom. Ale už teraz vie vierou v srdci a hlboko vo svojom vnútri má tú istotu, že jeho Spasiteľ, budúci Ženích, už na tejto Zemi bol a zomrel za neho na kríži a vstal z mŕtvych a tým zaistil spasenie svojej nevesty, teda všetkých, ktorí sa kedy obrátia cez pokánie a vieru.

Pri stvorení Adam v istom zmysle dal zo svojho tela život svojej žene. Pri spasení je analogicky tu to tak. Boží Syn sa stane človekom, aby mohol dať svoj život v tele ako výkupné z hriechu.

Tak ako bolo zvláštne to, ako vznikla žena, že to bolo tak troška za cenu mužovu, že muž niečo musel dať, niečo musel zaplatiť, aby mal Adam Evu za manželku, tak nekonečne krát viac to platí o manželstve Krista a cirkvi. Prvé manželstvo Adama a Evy je teda len malým obrazom toho, čo urobil Pán Ježiš pri svojom prvom príchode. Keď Ježiš Kristus prišiel, musel zaplatiť veľkú cenu. On nemohol spať ako Adam, ktorý bol ušetrený od bolesti, ale v tele musel vytrpieť bolesť, na kríži musel preliať svoju krv, musel platiť za hriechy, aby každý, kto verí v neho, mohol mať odpustenie. Nemôžem mať večný život, kým nemám odpustenie hriechy, nemôžem patriť Kristovi, kým nemám všetky hriechy odpustené, kým nie som s Bohom zmierený cez Božieho Syna, Ježiša Krista. Kedy som zmierený? Nie od narodenia, nie vďaka tomu, že som chodil do nejakého kostola, ale vtedy, keď som z hĺbky srdca oľutoval hriechy (Biblia to volá pokánie) a keď som uveril v Pána Ježiša Krista.

Kristus po svojom vzkriesení odišiel do neba pripraviť domov pre svoju manželku. A keď sa vráti, tak si vezme všetkých, ktorí v neho uverili, k sebe a slávnostne ich uvedenie do novému premeneného sveta. Za biblických čias si budúci manželia najprv všetko prichystali pre spoločnú domácnosť, nevesty už prišli, tak povediac, do hotového. Dnes to už možno nemusíme tak vnímať, lebo sa to už v našich zvykoch presne takto nedeje, ale cez tento dávny spôsob môžeme porozumieť myšlienke, že Pán Ježiš odišiel pripraviť domov pre tých, ktorí sa k nemu vo viere obrátia. Podobne ako ženích tu na Zemi uvedie do spoločného domova svoju nevestu, keď už sú zosobášení a vtedy sa začne ich spoločný život, tak sa to udeje aj v duchovnom protipóle vzťahu Krista a veriaceho. Na konci časov všetci veriaci všetkých čias sa s Kristom stretnú na svadbe, ktorá zavráši ich život viery.

Tieto veľké pravdy majú tiež ďalekosiahle aplikácie pre manželský život už tu na Zemi. Pavol píše, že muži sú povinní milovať svoje ženy ako svoje telá. Kto miluje svoju ženu, sám seba miluje. Muži majú milovať ženy tak, ako aj Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu (Efezským 5:25). Celá myšlienka je, že Kristus vydal sám seba za Cirkev (verš 25). Miloval Cirkev a vydal sám seba za ňu – a toto tiež patrí ku tajomstvu manželstva.

Ako sme už naznačili, zo vzťahu Krista a jeho Cirkvi plynú pre zemských manželov veľa príkladov a aplikácií. Je tu veľa poučení pre Jozefa, ako veľmi má milovať Lenku. Musí byť tým, ktorý ako prvý čelí všetkému, čo prinesie život v manželstve. Musí byť tým, ktorý je vpredu, v čele, ktorý bude tým nárazníkom nepríjemností, a až potom bude Lenka, ktorá bude mať v Jozefovi ochrancu pred nárazovými vlnami života. Ale odkiaľ je tento model? Je prevzatý z toho veľkého nebeského vzoru, z toho, čo Pán Ježiš robí pre veriacich v neho: dáva spasenie, dáva záchranu, dáva odpustenie, večný život a miluje každého, kto prichádza k nemu. Je pravda, že v živote veriacich je aj bolesť, skúšky a utrpenia. To si treba povedať rovno a priamo – je to biblická pravda.

Ale biblická pravda je aj taká, že Pán Ježiš už s nami vždy koná ako so svojím telom. Nikdy nedopúšťa bolesť bez väčšieho cieľa, bez väčšieho dôvodu. To je veľmi dôležité. Asi nenájdeme človeka na Zemi, ktorý by rád chodil k zubárovi - ja určite na ten zoznam nepatrím, ale občas tam musím, nemám na výber a musím zvládnuť bolesť, lebo viem, že bolesť tam nie je preto, že by moja pani doktorka mala záľubu spôsobiť svojim pacientom dobrú dávku bolesti. Ani tam nechodím preto, že mám málo bolesti v živote. Idem k nej vždy z jedného dôvodu: chcem mať opäť zdravý zub, chcem mať zdravé zuby a chcem, aby mi vydržali čím dlhšie. Ale to je presne to, čo Pán Ježiš robí s nami. Presne takto s nami koná, lebo každého kresťana chová ako svoje vlastné telo. A to je tá najväčšia pravda za tým, že preto zomrel na kríži, preto dal svoje telo, preto zobral bolesť na seba. To je jadro kresťanstva a pravda, ktorá ho zastrešuje: – Pán Ježiš už dal svoje telo za každého, kto v neho verí. Už zobral na seba Boží hnev za náš hriech. Toto všetko zároveň znamená, že nikto, kto spasenie bude skúšať hľadať inde ako v Kristovi a jeho výkupnej obeti na kríži Golgoty, ho ani nikdy nenájde a skončí vo večnom zatrevení.

Preto platí, že len ten, kto verí, bude spasený. Keď sa stanem veriacim v Krista, Božím dieťaťom, tak môžem mať veľa istôt a predovšetkým jednu veľkú istotu: od tej sekundy už viem, že nech príde čokoľvek v mojom živote, už som v Kristových rukách.

Tak aj na Zemi v manželstve Lenka má mať istotu: Jozef radšej skočí do ohňa, než aby sa mne niečo stalo. Lebo to je Kristov príkaz. Než aby sa nejaká ujma stala mne, on sa postaví na miesto mňa a bude ten, ktorý to zoberie na seba. Lebo takto prišiel Kristus kvôli nám hriešnikom, aby nás zachránil.

Lenka a Jozef – a my všetci zosobášení s Vami – žite svoje manželstvo až do smrti ako obraz toho nebeského manželstva Krista a Cirkvi, ktoré potrvá až za hrob. Manželstvo je jediný spôsob od Boha, ako majú spolu v láske a vernosti žiť jeden muž a jedna žena. Nadovšetko si pamätajme, že Kristus, Boží Syn, je jediná cesta do večného života, ktorú pre hriešnikov určil Boh Otec.